

МОЯТЪ ДВОЙНИКЪ

Ний пакъ сме двама съ тебе. Никой други.
И пакъ е тишина — срѣднощень часъ.
По пжтя минувачитѣ се губятъ
и вече никой не шуми край насъ.

Изчезва всичко. Даже дървесата
не смѣятъ да отронятъ нито листъ.
Последниятъ трамвай зави обратно,
и пжтя предъ очитѣ ни е чистъ.

Посмѣй се пакъ. Какво отъ туй, че нѣма
кому да кажешъ веселъ анекдотъ —
въвъ тебъ има още много пламъкъ,
предъ тебе се открива цѣлъ животъ!

Животъ. Години. Време. Неуспѣхи. . .
Горчиво е да си припомняшъ днесъ,
че негде имашъ мила, родна стрѣха
и детство, като младъ полюшнатъ лесъ.

Каква наслада грѣеше въ очитѣ,
когато утромъ въ роснитѣ поля,
берѣше китки, гонѣше щурцитѣ,
а въ пжтя свѣтълъ пѣхъ коля.

Сега вървимъ. Срѣднощъ. Небе безлунно.
Въвъ погледа една сълза играй.
Вървимъ, а на душата тегне лудо
онуй, което никой го не знай.